

עלי קפנה

תיסכול!

התבטאותו של שרה-אוצר, יצחק מודעי, לא לנער הזה (עיסקת החבילה) פיללנו... היא לשון המעטה בהשוואה להתבטאויות הבלתי-רפוסיות קוט במסדרונות הכנסת בנושא זה. סגורו לשעבר, "קאום" מן, וסגורו בהווה (שמו שמור כי מערכת) רטנו ארוכות על "התבילה": קאופמן הראה לי נייר ענקי, שעליו היו מופסטים הקורים המפורסמים, והסב את תשומת-ליבי לשני טורים ארוכים, שעסקו בסוגים שונים של נייר-שימוש... זו היתה הוויתור הקלילה היחידה במצא בעיסקה. התבילה הוויה, לעומתו, עמד במיסדרון הכנסת, בניגוד להוראות הכרות של הו"ר, שלמה הלל, וקטר. זאת בשעה שמודעי נאם כי עניין זה במליאה. אגב, נאומו של מודעי גרם לנוכחות-שיא של חברי הבית במיזנון.

גם יגאל בהן (ועם), מרכז סיעת הליכוד בוועדת-הכספים, לא יכול היה להירגע. אסור להקפיד את מתי ריהם של המוצרים המסובסדים: מדוע שנכבד את בעלי-היכולת הצורית כים אותם? מדובר על סכומי עתק, שיכולנו לחסור!

שאלתי את כל אחד מהשלישיה מדוע אינו קם ומכריז פומבית את אשר אמר לי. קאופמן חייד בעגמו מיות, והניד בראשו. יגאל כהן המשיך לאכול ולקפוץ לסירוגין. ואילו סגן השר הטיל ספק רב באפקטיביות של הניסיון ללכת נגד הורם.

בסמוך אלינו עמד חבר-הכנסת מיכה חריש, שהיווה המחשה קלאסית לטיעונו: הנה — אריאל שרון עדיין בניוירוק; סניונו של חריש להחזירו ארצה סוכל עלי-ידי ראשי-הממשלה, שיימעון פרס, ועוד התפרש עלי-ידי גורמים בממשלה כאקט הנובע מתיסכול אישי על שלא נבחר למזכ"ל מפלגת-העבודה. זהו מנגנון-ההגנה הפנימי של יצור-הכלאיים הקרוי ממשלה: כל מי שהו עזו למתוח ביקורת או לצפצף נגד אחד ממהלכיה (גירעון פת, ספח גרופר, גר יעקובי, עזר וייצמן, מיכה חריש ועוד רבים וטובים) קיבלו מייד תווית של "מתוסכל".

4 חודשים מהיום

הרחק-הרחק מהורקורים מתבשל לו, באיטיות, תהליך מורכב וממושך, שאמור לשנות את המפה הפוליטית הנוכחית. מכיוון שאינני יכולה לשתף אתכם במתבשל, תרשו לי לזרוק לכם קצה-קצהו של חוט. ובכן, קצה-החוט הוא בש"ס. הש"סניקים ממורמרים מהשותפות הקצרה עם הליכוד. יצחק שמיר הטיח להם את הראשות של ועדות שניתנו ככלל למפלגת-העבודה, ויש פרשת המחלוקת עם המפד"ל בעניין מישרדי הפנים והדתות. אין חרש בכך ששמיר אינו מקיים את הבטחותיו. להיפך, זה הפך אחד מאיפיוניו. הש"סניקים אומנם חרשים בפוליטיקה, אבל הם למדו מהר. אופן הלימוד הותיר בהם מישקעים של תיסכול וזעם.

כיום — ש"ס בדרך החוצה מהקואליציה. היציאה מתעכבת עקב מחלתו של אחד החכמים (חכמי-התורה), שצריך לתת את ברכתו לצעד הצפוי. מאידך, מקבל הצער את ברכתם של גורמים שונים במפלגת-העבודה וגורמים באופוזיציה. השרלמיכצביס-מיוחרים, למשל, עזר וייצמן, הוומן השבוע לתוכנית הטלוויזיה מוקד. השר סירב, ולא מחסור-זמן או צניעות-יתע. הוא מעדיף כיום לשתוק בנוגע לכוונותיו ומחלכיו. גם יושבראש סיעת-העבודה, רפי אדרי, לא הוריד פרופיל לחינם. אדרי שייך לדרור ההמשך של מפלגת-העבודה. אחרים מדור זה (אדרי, עזר ברעם, מיכה חריש) היו מועמדים לתיקים בממשלה — ולא זכו בגלל גודלה הפנטסטי של הקואליציה. פירוק ממשלת-האחדות והקמת ממשלה צרה בראשות העבודה, וראי יקרב אותם לתיקים בממשלה.

גם המפסיד הלאומי, אהרון אבר-חצירא, אינו מבזבז את זמנו על קינות והספדים. את רוב זמנו, אומנם, הוא מבלה בפריס. אולם גם הימים הספורים שבהם הוא שוהה בארץ מספקים לו לשמירה על קשר פורה עם הגורמים שהוכרת, ואחרים. בזה מסתיים חלקי, ומגיע תורכם לפענח את החידה.

יציאת ש"ס מהממשלה מתעכבת עקב מחלתו של רב אחד ממועצת החכמים!

וייצמן סירב להתארח ב"מוקד". מדוע הוא שומר על שתיקה בנוגע למעשיו ולכוונותיו?

"אל תפריע! תן לח"כים לדבר!" דרשה אלוני מדתי בוועדת החוקה והסתבר לה שזה ח"כ.

כיצד הפך הרב שפירא את חניון הרכב של הכנסת בירושלים למינחת של מטוסים?

מה מונע ממיכאל איתן להגיע לכותרות?

בעת נאומו של שרה-אוצר במליאת הכנסת, היתה נוכחות שיא של חברי-הבית במיזנון!

כליך רומים!

הופעתה של ש"ס על המפה ה"פוליטית הגדילה את מיספרם של לובשי הקאפוטות והמינגבעות ה"שחורות בכנסת (ח"כים), עסקנים, עוזרים) עד כדי בילבול.

ביום השני שעבר, במהלך ויכוח סוער בוועדת חוקה-חוקי-מישפט, קטע לתפוע אחד מלובשי השחורים את אחד הרוברים. ראוי לציין שבי ישיבותיה של ועדת-החוקה מופיעים גם יועצים ועוזרים שונים. חברת-הכנסת שולמית אלוני (ר"ץ) קפצה לעבר המפריע: "אתה, אל תפריע! קודם תן לחברי-הכנסת לרבר!". המפריע לא היה אלא נציג ש"ס בוועדת-החוקה, חבר-הכנסת... או, אז כאן קיימת בעיה: אף לא אחד מחברי הוועדה או הכנסת בכלל. שאיתם דיברתי לא ידעו לומר לי את שמו של הח"כ.

ביררו, ביררו, ובסוף התברר שזה בנו של הרב-הראשי-הראשון-לציון לשעבר ח"כ יעקב יוסף.

ח"כ יוסף בוועדה

"כליך לא נעים לי..." התנצלה אלוני במיסדרון הכנסת. "הוא מופיע בפעם הראשונה ב" וועדה ואולי פתח את פיו לראשונה?" שאלתי גם את קולס וגם את אלוני, וקיבלתי ממש את אותה התשובה: "לא! הם (חכ"י ש"ס) פשוט כליך רומים אחד לשני... איך אפשר להבי" דיל?"

טיסה נעימה!

בעידן הגזירות והקיצוצים החמורים, פסעתי לעבר מכונית ברחבה הצמודה למישכן הכנסת. טיילתי בין מכוניות הוולוו, שדינו נחרץ בשבוע שעבר, ולפתע — נעצתי והבנתי סביבי בתרהמת: האם אני משוטטת בחניון רכב או במינחת-מטוסים? ליד מכונית הבריק לו מטוס כסוף. בחזיתו הבהיקו (באנגלית) האותיות ליי-ניקורלין. הווילונות, סמל-הסטאטוס הישראלי, החזירו אותי לקרקע המציאות: מדובר בסך-הכל בגלגליו של אחד מנבחרינו, הרב אברהם שפירא. גלגלים, שהי רכילות האחרונה בכנסת גורסת שי שויים מאה ששים (160) אלף דולר. נראה שאחרי הכל מצבנו הכלכלי לא גרוע עד כדי כך, כדי לשלול טיסות מנקרות-עיניים מעין אלה. מי אם לא שפירא, יושבראש הוועדה המייעצת לבנק-ישראל ויושבראש ועדת-הכספים של הכנסת, צריך לדעת את המצב ולנהוג (או לטוס) בהתאם?

לקראת פילוג

(המשך מעמוד 8)
זוהי מילחמה ממש, וכל האמצעים יהיו בה כשרים. כאשר הכריזו האחים המוסלמים על מרד נגד אסד בעיר הסורית אל-חמה, השמידו תותחי אסד רובעים שלמים של העיר והרגו כ-50 אלף סורים, איש ואשה. אין ספק שגם הפעם יפעיל אסד את כל כוחו כדי לרמוס את יריביו.

כל הכוחות המשועבדים לסוריה נכנסו עתה לפעולה. אחד הכוחות האלה הוא המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית. מילגה קטנה זו, שאין לה ייצוג במסדרות אש"ף, התבצרה בשנים האחרונות בגדה המערבית, ונסכלה עלי-ידי שילטונות ישראל. בימים האחרונים פיתחה המילגה פעילות קדחתנית, יחד עם סוכני סוריה בגדה כדי להקים את הגדה המערבית נגד ערפאת.

בין השאר אירגנו הקומוניסטים "עצומה", בחתימת 400 נכבדים מן הגדה, שהתנגדו לכינוס המועצה. בין החותמים היו ראשי-הערים המרוחים. אך רוב החותמים לא הבינו את מש"מעות המעשה. כאשר עמדו על כך הם חזרו בהם פומבית. בין החותמים: כרים חלף, ראשי-העיר המורח של רמאללה, לא חזרו בהם: כסאם אל-שכעה, ראשי-העיר המורח של שכם, המקורב לסורים, ואיבראהים אל-טויל, ראשי-העיר המורח של אל-בירה, הכפוף להשפעה קומוניסטית.

לעומת זאת דיבר השבוע ראשי-העיר המגורש של חלחול, מוחמד מילחם, בטלפון עם אורי אבנרי וביקש ממנו להסביר לכוחות-השלום הישראליים את חשיבות כינוסה של המועצה הלאומית, כצעד חיוני לקראת השלום. המליכה המאסיבית של תושבי הגדה והרצועה בער"פאת היא גורם חשוב במאבק הפנימי.

בשבת נקבעה אסיפת-עם גדולה במיכללת ביריות. כדי למנוע אותה, הקים צה"ל מחסומים בכל הרכים, ומנע את הגישה לכל, גם לעיתונאים ישראלים. אך אלפים רבים מצעירי הגדה עברו בנשם השוטף בשדה הפתוח והגיעו אל המקום. הם הביעו תמיכה מוחצת בערפאת ובכינוס המועצה. למרות הנסיגות של מיעוט קטן של אנשי-סירוב וקומוניסטים להפריע להם.

הצעד הבא: ברמאללה הוצי"תה מכוניתה של רמזרה אל-טויל. העיתונאית רבת-השנים פרמנט, הידועה בתומכת נלי הבת בקריה-שלום של ערפאת. יתכן מאוד שזוהו אות לבאות.

נציים, יונים ודגים

הפעלת חיילי צה"ל כדי למנוע את כינוס ביריות לא היתה מיקד רה. כי לצד ממשלת-סוריה מתייצבת במערכה זו ממשלת-ישראל, בהנהגת יצחק רבין, האויב המושבע ביותר של העצמאות הפלסטינית. היה זה ראשי-הממשלה רבין שהס" כים ב"ב 1976 לכניסת הסורים ללבנון, כדי שישברו את אש"ף. היה זה רבין ששלח את חיליהם הישרלי להטיל אז מצור על צור, שהיה בידי אש"ף, כשעה שהצבא הסורי עלה על צור ממזרח. ממשלת-הליכוד חזרה על תרגיל זה בסוף 1983, כאשר הסתערו הסורים על כחוזת אש"ף בטריפולי בצפון-לבנון. אחד המפתחות במערכה זו נתון בידי ממשלת-ישראל. הוא מורכב מ" 183 חברי-המועצה הלאומית, הגרים כי גרה וברצועה. נציגים אלה תומכים ברוב מוחץ בערפאת ובקריה-שלום. אילו יכלו לבוא לעמאן, היה מוכס רוב עצום להלח"טות אשר יעלו את אש"ף סופית על דרך השלום.

מיקי בנירנברג

אין זה סוד שרווקא הח"כים ה"מתחככים במיזנונות הכנסת והילטון (לא עוד) בעיתונאים, נחשבים, מ" (לא עוד)

ח"כ איתן בספירה

שום-מה, כפעילים וכמובחרים שכי 120 המורכבים. הפראדוקס הוא שרווקא אלה ה"נוכחים בספריית הכנסת, ושוקדים הרחק מהורקורים, מגיעים פחות לתודעת הציבור הרחב, ונחשבים כפסיביים שכיני חברי-הבית. באחר מלילות השבוע שעבר, כשעה מאוחרת למדי, נתקלתי ב"פסיבי" כזה, חבר-הכנסת הטרי מט" עם חרות, מיכאל (מיקי) איתן. כשעה זו כבר לא הסתובבו נציגי התקשורת במיזנון, ואיתן מצא שיי מש כפונקציה שולית לגמרי של המיזנון — אספקת מזון. תמהתי באוזני הח"כ החדש מדוע נעדר זמן כה רב מענייני איתן, עמוס כספרים ככדים, הסביר לי שהוא כלוא כספריות שונות, והוא עובד כרגע על כמה נושאים ש-מאוד חשובים לי. כשהתרעתי באוזניו על הפראדוקס שהוכרתי קודם לכן, ענה לי איתן כשיא הרצינות שהוא מודע לכך, אבל אני מקווה שתהיה גם תהודה לתוצאות העבודה הרבה שאני משקיע כעת, הרחק מורקורי התק"שורת. "נאיבי..." חשבתי לעצמי, ונזכרתי שרווקא בעבר הקרוב, בעת הבחירות